

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 74. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593277120/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

venligt Udtryk, som om han fornøiede sig over, at Ungdommen mødede sig. Ider han kom nærmere, syntes han at medbringe en Atmosfære, hvori der var Lykke; de, han var nærmest, vant, og en gjensidig god Følelse opstod, saa at han med en vis overlegen og dog behagelig Frihed i Manerer kunde vexle enkelte Ord med de Spillende, gjøre enkelte Spørgsmaal, uden dog at tillade sig noget Overgreb, give Raad eller desl. Der var en fremmed Accent i hans Tale, omtrent den, man engang kaldte Hof-Accenten, og som ansaaes for fornem.

Jeg troede at høre Hestene saaes ude i Stalden og reiste mig for at gaae ud. Derved fik den Fremmede Øie paa mig, og da vi kort efter mødtes udenfor, spurgte han mig med en let Hilsen, om jeg ikke hørte til Selskabet derude, og da jeg svarede Jo, vedblev han: «Og De spiller ikke?» – «Nei.» – «Aldrig?» – «Nei.» – «Det var mærkværdigt!» raabte han.

Man bliver altid let tiltrukket af den, der viser En Beundring, og den Fremmede havde desuden en stor Evne til at indlede og fastholde en Samtale, saa at vi et Kvarter's Tid gik frem og tilbage udenfor Døren i Maarskinnet. Det blev i Samtalens Løb berørt, at vi havde gjort Touren tilhest, og han udbød: «Men jeg er ogsaa ridende! Kunde vi ikke gjøre Følgeskab ind til Byen?» – Jeg troede ikke at begaae nogen Udhøflighed mod mine Venner, der nu vare beskæftigede og maaskee vilde holde ud til Morgenstunden, ved at modtage denne Opfordring, og gik ind og sagde dem Godnat. Da jeg kom ud, saae jeg, at den Fremmede havde Rideknægt med. Jeg mærkede da, at det var en fornem Person, og fik yderligere Bekræftelse herpaa, da han i Talens Løb berørte, at han havde opholdt sig en Dags Tid paa Slottet i Frederiksborg. Inden vi skiltes, navngav han sig – han var en hollandsk Greve – og bad mig besøge sig i Hotel Royal, «eller,» sagde han, «lad det ikke være en ubestemt Aftale, nævn mig en Dag, De vil komme og spise Frokost med mig.»

Saaledes begyndte vort Bekjendskab, og det varede ikke længe, inden han fortaalte mig, hvorfor han fra Forst af var bleven tiltrukken af mig: Han havde en Søn, lidt yngre end jeg, en fortræffelig Fyr; men han spillede ivrig, noget for ivrig, og det var denne Mødsætning, der havde saaet ham.

«Men,» sagde jeg, «kan Greven da ikke faae ham til at lade være?»

«Hvordan skulde jeg bære mig ad med det?»